Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Aralık 2016
Sayı: 222

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşsizlik, doların yükselişiyle gelen enflasyon ve hayat pahalılığı, emekçileri vuruyor; iktidar sorun görmüyor!

Doların baş döndürücü yükselişi, iktidar çevreleri dışında herkesi telaşlandırıyor. Örneğin en düşük maaş alan bir memur, geçen yıla göre 22 dolar daha az maaş alıyor. 2013 yılındaki maaşına göre kaybı ise 245 dolar. Tabanının baskısına maruz kalan hükümet çevreleri önce telaşlandı ama kendi bildiğinden şaşmayan Erdoğan baskın çıktı. İktidar çevreleri, önce "geçici" dedi, şimdi ise hem "sorun değil" hem de "dengesini bulur" diyorlar. Bir denge bulunacak; ancak dolar ne zaman ve nerede dengelenecek?

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Hükümet, doların yükselişine tepkisiz kalarak siyasi bir tutum alıyor; emekçi düşmanı bir tutum. Çünkü doların yükselişi yani liranın değer kaybı, satın alma gücünün düşmesi demek. 2008'de 641 dolar alabilen memur, bugün 605 dolar alabilir. Artan işsizlik rakamları da artık geçinemeyenlerin iş aramaya çıktığını gösteriyor!

Patronlar hatta devletin kendisi bile doları, dövizi bahane gösterip maliyetlerin yükseldiğini ileri sürerek ürünlere ve hizmetlere zam yapıp fiyat yükseltiyor. Böylece kârlarında azalma olmuyor. Ancak emekçilerin ücretleri aynı gerekçeyle artırılmıyor. Nitekim başbakan, asgari ücretin 1.600 lira olmasını isteyen Türk-İş başkanına "istemenin sınırı yok" diyerek onunla adeta dalga geçti!

Zamlar, belki de yeni yıl beklenip ücret artışları belli olduktan sonra yapılacak. Böylece emekçilerin, fiyat artışı nedeniyle daha yüksek ücret istemeleri engellenecek.

Patronlar, bunun da ötesine gidebilir. 2001 ekonomik krizinde işçi çıkarılmış ve ücretler düşürülmüştü. Büyük fabrikalarda, toplu sözleşmeler, sendika bürokratlarıyla düzenlenen protokollerle geriye çekilmişti. Metal fabrikalarında, otomotiv sektöründe çalışan işçiler bunları çok iyi hatırlıyor. Son mücadeleler o zamanki kayıplarını ancak karşıladı. 2009'da işten çıkarılanlar, daha düşük ücretle ya da taşeron olarak geri alınmıştı. Vergilerin arttırılması, patronları bu yollara daha hızlı itecek! Zam yapmakla yetinmeyip ücretleri düşürmenin binbir yolu uygulanacak.

Hükümetin umursamaz tavrı patronları cesaretlendiriyor. Önümüzdeki günlerde, eğer Bursa'da ve diğer şehirlerde metal işçilerinin yaptığı gibi emekçiler, patronlarına güçlerini göstermezse, patronlar aynı şeyleri yapmayı deneyecekler.

Aslında siyasi iktidardakiler, cumhurbaşkanı da dahil, hiçbir şeyi yönetemez durumda. Baskı üstüne baskı, kısıtlama üstüne kısıtlama getirmeleri, bir hafta durmadan söyledikleri şeylerden ertesi hafta hiç söz etmemeleri bundan.

Erdoğan, ekonomiyi ve yatırımları canlandırma bahanesiyle bankalara faizleri düşürmeleri için baskı yaptı, onları tehdit etti. Türkiye'deki bankaların üçte ikisi yabancılara ait. En büyük kısım da Avrupa Birliği ülkelerine. Bir yandan Avrupa'ya hakaret ediyor, ABD'ye atıp tutuyor, diğer yandan sadece kendi iktidarına yarayacak iş yapmalarını istiyor. Banka sahipleri, hissedarları, kimin iktidar olduğuna, kime para verdiğine değil, kârına bakar. Sonuçta ne oldu; Erdoğan'ın "inecek" dediği günün ertesinde faiz yükseltildi; şimdi Erdoğan'ın ağzını bıçak açmıyor.

Bankaların faizi yükseltmesi sanayici patronları çok da etkilemiyor çünkü onlar da paraların bir kısmını üretime değil, faize yatırıyor. Oysa dövizin yükselişiyle gelen fiyat artışları, milyonlarca emekçiyi doğrudan yoksullaştırıyor.

İktidar çevreleri bu gerçekleri çok iyi biliyor, bilerek tercih yapıyor, emekçileri uyutmak için masal anlatıyorlar. Eğer onların anlattıklarını dinler, kendi gücümüze güvenip örgütlenmezsek, yaşam seviyesindeki gerileme devam edecek. Milyonlarca emekçi birlik olup üretimden gelen gücünü kullanırsa, çivisi tutmayan, denetimden çıkmış bu düzeni dayatan hükümeti de patronları da geriletebilir. (01.12.2016)

Emekçinin Gündemi

OHAL ve KHK'lere rağmen emekçiler haklarını savunmaya çalışıyor

Doların ve avronun değer kaybetmesi, ekonomik krizin etkilerinin artması, işçi sınıfının yaşam ve çalışma şartlarını feci etkiliyor. AKP hükümeti ve patronlar, işçi sınıfının tepkilerini önlemek için hem OHAL'i hem de KHK'leri kullanarak işçi sınıfını felç etmek istiyorlar. Hatta mevcut grev olanaklarını bile kaldırmak için yasalar çıkarıyorlar. Örneğin 678 sayılı KHK'nin 35'inci maddesi, 6356 sayılı sendikalar ve TİS maddesini şöyle değiştiriyor: "Karar verilmiş veya başlanmış olan bir grev veya lokavt, genel sağlığı veya milli güvenliği etkilerse… 60 gün süreli ertelenebilir…" Yani özcesi, hükümet bu kararı öne çıkararak keyfi bir şekilde herhangi bir grevi yasaklayabilir.

Büyük medya, mücadele ve tepkilerinden özellikle söz etmese de işçi sınıfı tüm engellere ve zor şartlara rağmen mücadele etmeye devam ediyor. Bunlar arasında İzmir'de banliyö taşımacılığı yapan İZBAN grevi, metal sektöründeki ERDEMİR, B/S/H; ABB Elektrik; Schneider Elektrik; General Elektrik eylemleri var.

İZBAN grevi

İZBAN'da çalışan 304 işçi, haklı olarak İzmir Belediyesi'nin toplu sözleşme şartlarını kabul etmeyip 8 Kasım'da greve çıktı. 14 Kasım'a kadar süren grev; hem diğer emekçilerin hem de ulaşımda yaşanan tüm zorluklara rağmen İzmir halkının ve TCDD çalışanlarının desteğini aldı. Ankara'da, İzmir Belediye Başkanı, Demiryol-İş Başkanı ve Ulaştırma Bakanı'nın katılımı ile yapılan sözleşme sonucunda işçiler bazı haklar aldı: Birinci yıl için %15 ücret zammı alındı; ikramiye 60'tan 75 güne çıkarıldı.

Bu grev, günlerce İzmir ulaşımını felç etti ve İZBAN'ın zararı, işçilerin istediği zamdan kat kat büyük oldu. Örneğin işçilerin istediği toplam zam bedeli 650 bin lira civarında idi, ama sadece 6 grev gününden İZBAN'ın zararı 1 milyon 270 bin lirayı geçiyor. Yani İzmir Belediyesi, işçilerin haklarını vereceğine zarar etmeyi tercih etti!

Grevin başarılı olması ve halkın grevci işçileri desteklemesi işçilere moral verdi ve daha önce hiçbir eyleme katılmamış bir işçi bunu şöyle özetledi: "Toplu olarak eylem yapıldığında ses getirdiğini; haklarımızı elde edebileceğimizi, kısacası gücümüzü gördük. İnsanlar birlikte hareket ettiğinde kazandığı gücün farkına vardı. Neler olabileceğini gördü."

Metal sektöründeki TİS ve eylemler

Üç yıllık toplu sözleşmenin dayatıldığı bazı fabrikalarda, önerilerin çok yetersiz olması nedeniyle tepkiler başladı. Bunlar arasında öne çıkanlar; ERDEMİR ve 2.200 işçiyi ilgilendiren EMİS (Elektronik Metal İşverenleri Sendikası) ile Birleşik Metal arasındaki görüşmeler.

Bu toplu sözleşmelerle patronlar, kazanılmış haklara karşı saldırılar planladı. İşçiler için ücret kayıpları, çalışma şartlarının daha da kötüleşmesi ve iş güvencesinin yok olması söz konusu. İşçiler, buna karşı gelerek ücret kayıplarının giderilmesini, ağır çalışma şartlarının düzeltilmesini ve tüm işçilerin kadroya alınarak iş güvencesinin sağlanmasını istiyor.

Bu tepkiler arasında 3 binden fazla ERDEMİR işçisinin paydosta yaptığı protesto eylemi var. İşçiler, ailelerinin de katıldığı eylemde "işveren şaşırma, sabrımızı taşırma" ve "işçiyiz, haklıyız, kazanacağız" gibi sloganlar attı.

Haklı olarak diğer fabrikalarda da işçi tepkileri devam ediyor. AKP hükümetinin grevleri yasaklamak istemesi boşuna değil! Evet, işçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullanınca, karşısında hiçbir engel duramaz. (01.12.2016)

İşçi katili patronlar, itibar ve övgü görüyor!

Siirt'te işçilerin katledildiği bakır madeninin özelleştirilip Ciner Holding'e satışından sonraki açılışını, o dönemin başbakanı Erdoğan ve bakanları yapmıştı.

Madende 4 taşeron var. Kadrolu 436 işçi olmasına karşın 644 işçi taşeron. Kazanın olduğu vardiyada çalışan 113 işçiden 21'i Antlar Ltd. adlı taşeron şirketindendi. Ölen 16 taşeron işçisi, 1 milyon tondan fazla toprağın altında kaldı. Şirket, işçileri, kamyon ve iş makineleriyle birlikte saydı!

Hiç adı geçmeyen patron Turgay Ciner, işçi katletmeye alışkın. 2011'de Kahramanmaraş kömür sahasında 11 işçi göçük altında öldü; 9 işçinin cesedi hala milyonlarca ton kayanın altında.

Turgay Ciner devletin kurumlarını yağmalayarak büyüdü. Önce THY'den ayrılarak özelleştirilen Havaş, Özal tarafından Turgay Ciner'e peşkeş çekildi. Ciner o kadar çok para kazadı ki İsviçreli Swissair ile ortak şirket kurdu. Ardından medyaya girdi, 15 yılda; ATV, Takvim, Sabah, Habertürk, ShowTV, Bloomberg HT ve başka şirketleri satın alarak Türkiye'nin en büyük medya patronu oldu. Enerji, medya, kimya ve denizcilik iş kollarında 10 bin 500 işçi çalıştıran holding yönetimi, 500 büyük sanayi şirketi listesinde birkaç şirketinin olması, yurt dışında şirket almakla övünüyor. Bunca kâra rağmen, işçilerini ölüm tehlikesiyle çalıştırıyor.

Toprak kayması, akşam 20.30'da oldu, çalışma ertesi gün 14.00'te başladı. Çünkü tüm maden alanı, günlerdir yağan yağmur nedeniyle tehlikedeydi. Madende çalışan işçiler, olayın kaza olmadığını basına açıkladı. Ancak, yer bulmadı, medya, patronuna karşı konuşamadı!

İfadesi alınan sorumlu müdür; "Her yere anlık ölçüm cihazları yerleştirdik. 6 dakikada bir ölçüm yapıyor. Çökme de 6 dakikalık zaman içinde olmuş. Gereken her türlü önlemi almıştık. Maden temmuzdan sonra 2 ay tatil edildi. Önlemler alınarak yeniden çalışmalara başlamıştık. Olay sırasında cihazlarından hiçbir uyarı almadık" diyerek hem kendini hem de patronu kurtaracak şekilde konuştu.

Oysa işçiler, gerçeği söyledi: "İşletme müdürüne tehlikeli olduğunu söyledik ama 'Siz karışmayın' dedi. 3 ay önce de göçük oldu. Tam bu göçüğün karşı tarafında. İki ay işletme kapalı kaldı. Yeniden açıldığında 'Aradaki farkı kapatmamız lazım' diyerek oğlumu ve diğer işçileri 3 vardiya çalıştırdılar. Yağmurla dağlardaki toprak gevşiyor, dinamitle sarsılınca elbet çökecek."

"İki hafta önce yine dinamit patlattıklarında 22 yaşındaki Fatih Durak, kafasına kaya düşüp öldü. Pazar günleri dışında her gün dinamit patlatılıyor. Köy ve çevresinde yer yerinden oynuyor. Göçüğün olduğu yerdeki tepenin yamacı haftalardır gözle görülür şekilde çatlaktı. Önlem almak yerine kamyonlarla toprak taşıyıp çatlakları kapatıyorlardı."

"Palya (basamak) açılması gerekiyordu ama açılmıyor. Göçük olan tepenin arka tarafında da toprak gevşemiş durumda ama önlemler çok yetersiz. Bir amcaoğlumu çıkardılar. Hâlâ toprak altında yakınlarımız var. Kaza göz göre göre geldi."

Başka söze gerek var mı! (26.11.16)

Çocuğa değil, çocuk yakanlara, tacizcilere destek var!

Konya'da 18 çocuğu öldüren Süleymancılar tarikatı, şimdi de Adana'da 11 çocuğu öldürdü. Devlet yurdunu kapatarak, okumak isteyen çocukları ve çocuklarını okutmak isteyen aileleri tarikat yurduna mahkum eden iktidar çevreleri, gerekeni yapmadığı halde yurt işletiyormuş görüntüsü veren tarikatçılar kadar suçlu.

AKP'nin "sayın" bakanları ve kadın, erkek bir kısım milletvekili, çocuklara cinsel saldırıda bulunanların affedilmesini savundukları, başka tarikatçıları savundukları gibi Süleymancıları da savunacak.

Tepki üzerine yasa maddesini geri çeken adalet bakanı, "Yaptığımız doğruydu ama yolumuz yanlıştı!" demişti. Bu kafadaki beylerin çocukları, hele de kız çocuklarını zerre kadar önemsemediği açık!

Erdoğan; "Kültürün, zihniyetin değişmesi lazım" buyurmuştu. Önce çok "sayın" hükümet üyelerinden, destek verdiği çocuk yakan tarikatçılardan başlasın. Esas sorun, kadınları cesaretlendirecek hiçbir şeyin yapılmaması, hatta kendileri, çocukları için yürüyen kadınların, polis tarafından dövülerek gericiliğin desteklenmesidir. (30.11.2016)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Örgütlenmek için daha çok çalışmalıyız

Geçen sözleşmede bulunan müdür işten ayrıldı ve bu sözleşmeye yeni bir müdür geldi. Eski müdür, işçileri bıktırmıştı ve fabrikanın neredeyse üçte birini işten atarak işçi başına düşen iş yükünü artırmıştı. Bakalım şimdiki ne yapacak? Daha kendisiyle tanışma imkânı bulamadık. Herkese 750 lira zam talebimiz devam ediyor. Fakat son işten atmalar nedeniyle işçilerin morali bozuk olduğundan daha önceki gibi dillendirilmiyor.

Patron, ay ortasında işyerinde "kaza-bela duası" yaptırdı. Bütün müdürler ve patrona yakın idari kadronun katıldığı etkinlik yemekhanede yapıldı. İşçiler, "artık kutsandığımız için başımıza kaza bela gelmez" diyerek dalga geçtiler. Dini gericilik fabrikada üst seviyede olduğu ve patron eliyle yaygınlaştırıldığı için bunu önemseyen işçi de az değil ama onlar da dalga geçtiler. Şimdiye kadarki onca iş kazasının nedeni de bu sayede ortaya çıkmış oldu!

İki yıl aradan sonra yine bir delege seçimi yaşadık. Geçmişte olduğu gibi bu da önceden duyurulmayarak son anda önümüze konan liste ile yapıldı. Böylece aralarında istemediğimiz kişilerin de olduğu liste, tek olduğu için kazanacaktı. Muhalefete söz hakkı vermemek için sendikamızın bize reva gördüğü hak bu! Seçilen delege arkadaşlar, şube yönetimini yine tek liste ile oylayacaklar. Adaylar da bizzat sendika tarafından belirlenecek. Bir de o şubeye üye olan işçilerin patronları tarafından. Malumunuz sendikamız, patronlarla arasının bozulmasını istemiyor. Al gülüm ver gülüm yani!

Örneğini yeni yaşadık. Geleneksel futbol turnuvasını Mali İşler bölümü kazandı. İdare, şenlik düzenleyerek hep birlikte kutlamak istedi ve bir konser düzenlendi. Fakat işçiler, aynı zamanda işçi çıkarıldığı için tepkilerini gösterdiler ve konsere katılmadılar. Ertelenen konser, Aile Buluşması adı altında iki hafta sonra yapıldı ve yeni bir konser düzenlendi. Öncekine katılmayan işçiler, baskılar sonucunda ikincisine isim yazdırdılar ama yine gitmediler. Sendikacılar ve patronlar katılımın az olmasına yine sinirlendi. Özellikle sendikacıların tavrı ilginçti: "Biz onlar için bir sürü harcama yapıp patronu ikna ediyoruz ama katılmadılar." İşçiler katılmadı çünkü sonrasında birçok işçinin çıkartılacağını biliyorlar. Bu ortamda tepkilerini böyle gösteriyorlar.

Son ekonomik durum ve hükümetin özellikle taciz, tecavüz suçlarına yönelik yeni yasa girişimi, işçilerde tepkiye sebep oldu. Daha önceden tepki göstermeyen işçiler, artık AKP'li işçilerle açıktan ve sert bir şekilde tartışıyor. Bu da işçiler arasında ayrımları fazlalaştırıyor. AKP'li işçilerden bazıları da artık eskiden olduğu gibi körü körüne savunma yapmıyor ve eleştiriyor. Artık "her şey yolunda ve iyi" havası tutmuyor. Tartışmalar hızlanarak devam edeceğe benziyor.

İşsizlik ve hayat pahalılığının arttığı bir ortamda sözleşmeye giriyoruz. Ülke genelindeki kafa karışıklığı her alanda işçileri olumsuz etkiliyor. Birçok il ve fabrikada oluşan mücadeleleri birleştirerek işçilerin örgütlülüğünü artırmalıyız. Bunun için her bilinçli işçinin daha çok çalışması ve işçi sınıfının örgütlü mücadelesini yükseltmesi gerekiyor. (Bir işçi)

Sağlık

İdare çok meşgul!

Çapa'da tıpta uzmanlık sınavına hazırlanan öğrenciler, zaten yetersiz olan çalışma odasında, tıp öğrencisi olmadığı halde bir masayı tek başına işgal eden bir üst düzey yöneticinin eşiyle tartışmış, yönetici ise öğrencileri "kütüphaneyi kapattırırım, sizi attırırım" diye tehdit etmişti.

Olayın duyulması üzerine öğrenciler, sosyal medyada örgütlendi ve yetersiz olan kütüphane şartlarının iyileştirilmesi ile bu salonun TUS öğrencilerine ayrılması talepleriyle bir kampanya yapıldı.

İdareciler, önce yukarıdan gelen baskıyla birkaç elebaşı aradı ama öğrenciler ne çözüldü ne de geri adım attı. Sonuçta idare geri adım attı, talepleri kabul ederek iyileştirmeler yaptı, bu kişi bir daha görünmedi.

Şimdi, üç arkadaşımıza, hakaret etme gerekçesiyle soruşturma açıldığını öğrendik. Bu öğrenciler, hocalarının da baskısıyla, yönetici ve eşinden özür dilemeye zorlandı. Üstelik bir öğrenci, hiç tartışmaya girmediği halde!

Sonuçta iki öğrenci özür diledi, şimdi adı bulunamayan üçüncü öğrenci aranıyor. İşte koskoca üniversite hastanesini yönetenlerin işi gücü bu! Torpille atandıkları yerde hastane işlerini bırakıp kişisel kibirlerinin peşinde koşuyorlar. (27.12.2016)

Siyasetin Gündemi

Siyaset değil, zorbalık var!

Gün geçmiyor ki yeni bir tutuklama, görevden alma, kayyum atama, patlama, çatışma olmasın. Son haftalarda bunlara, Suriye'den gelen cenazeler ekleniyor: Suriye'de ölen asker sayısı 18'i aştı ve artacağı kesin.

AKP iktidara geldiği ve yerleştiği yıllar boyunca, askeri ve bürokratik vesayete karşı siyaseti öne çıkarmaktan bahsedip durdu. Bugünkü siyaset, tam aksi yönde; karşı çıktıklarını bizzat kendileri yapıyor.

OHAL ile çıkarılan kararnameler, 12 Eylül 1980 askeri darbe yönetimi döneminin yasaklarını aratmıyor; fabrikalarda olduğu gibi her yer kışla haline getiriliyor. Yani sadece silahı elinde olan, iktidar olan haklı olacak.

Kanunlarda yapılan değişikliklerin ötesinde, siyasilerin verdiği mesajlar, tehditkar konuşmaları, kabadayı tutumları, AKP'ye umut bağlamış geniş çevreleri etkiliyor, örnek oluyor ve yönlendiriyor.

Böylece, hem Kürtler hem de iktidarın şu veya bu siyasetine karşı çıkan işçiler, kadınlar, öğrenciler, Aleviler gibi iktidarın siyasetlerine şu veya bu gerekçeyle karşı çıkanlara yönelik benzer bir tutum gelişiyor. Siyasetçilerin, tabanlarını da bu şekilde yönlendirmeleri, faşizan uygulamaların toplumda kabul görüp normal hale gelmesine yol açıyor.

Bu durumdan en çok etkilenen, muhalif Kürt siyaseti ve en uçtan başlayarak merkeze ulaşan sol çevreler. Ancak gidişat bu şekilde devam ederse, en büyük darbeyi işçi sınıfı alacak.

Toplumun en aktif kesimi olan gençler, sadece Erdoğan değil, Hitler hayranlığıyla da büyüyor. Geçim derdi, savaş tehdidi, darbe tehdidi ve siyasilerin bilerek yarattığı düşmanlar karşısında sıkışan kesimler, ekonominin, siyasetin, ordunun yani toplumdaki tüm güçlerin tek elde toplanmasının, her derde deva olduğu düşüncesine yöneliyor. Hiç bahsi geçmeyen ise, gücün hangi sınıf için kullanılacağı!

Yükselen Türk milliyetçiliği, bugün Kürt ve Batı düşmanlığı ile kendini ifade ediyor. Çünkü siyasi liderler, kitlelere onları düşman gösteriyor. Yarın, işçi sınıfını hedef gösterdiklerinde ne olacak?

Artan hayat pahalılığı ve işsizlikle boğuşan, saf milliyetçi duygularla "vatanı" zannettiği ülkesi için kaygılanan kitlelere, gerçekleri anlatan, sınıfının siyasetini savunan bir örgütlenme yok. İşte gericiliği cesaretlendiren, Erdoğan ve çevresini, kitleleri istediği gibi yönlendirebileceğini düşündüren budur.

Erdoğan, ilgili ilgisiz, her toplantıda konuşuyor, her kanala çıkıyor, günlerce aynı şeyi söyleyip zihinlerde yer ediyor. Musul harekatına katılmak için günlerce "Türkiye'ye 1 milyon göç olacak", "alanda da, masada da olacağız" dedi. Elbette böyle bir şey olmadı. Ondan önce Suriye'nin "el Bab kasabasına gireceğiz" deyip durdu, ordu kasabaya 1 kilometre kala kıpırdayamaz hale geldi. Yarın bu da olmazsa, hesap vermeyecek, başka bir şeyi tekrarlayıp duracak!

Medya, haber alma aracı olarak değil, tıpkı eski faşist ülkelerde olduğu gibi propaganda ve baskı aracı olarak kullanılıyor.

Bugünkü durum genç kuşaklar için şaşkınlık verici olabilir ancak 1980 askeri darbe döneminde yaşayanlar için acı bir tekrar gibi. O dönemde Evren, baskıyı savunuyordu, şimdi Erdoğan OHAL'i savunuyor. Evren, "asmayalım da besleyelim mi?" diyordu, şimdi Erdoğan idam istiyor. Erdoğan, "OHAL neden kalksın, herkes işine gidip geliyor" diyor. "Yüz bin kişi atıldı diyorlar, atılsın, ne var?" diye şaşanlara, şaşıyor. Kitleler için uygun gördüğü "işe gidip gelmek" yani patronların sömürüsünü sürdürmek, işsizlik korkusuyla yaşamak. Bu sözler, güya demokratik bir yöneticinin sözleri!

Aslında bugün durum daha kötü, çünkü şimdi her şeye savaş da ekleniyor.

Artık demokrasi, tartışma, oylama, siyaset, devri geçip karanlık çökmüş gibi. Bu karanlığı ancak milyonlarca emekçinin ortak mücadelesi dağıtabilir. (01.12.16)

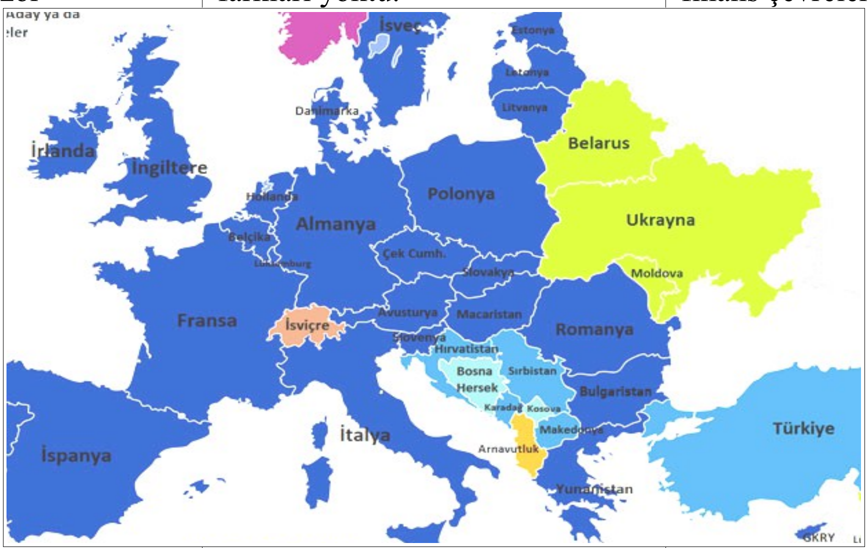
Uluslararası Gündem

Bulgaristan ve Moldova

Avrupa'ya rağbet yok!

Kasım ortasında iki Doğu Avrupa ülkesi olan Bulgaristan ve Moldova'da başkanlık seçimi yapıldı. İki ülkede de iktidardakiler Avrupa Birliği taraftarı olarak bilinse de, kitlelerin tepkisi nedeniyle, büyük farkla Rusya taraftarı olarak bilinen adaylar kazandı.

İki ülke hem büyüklüğü, hem nüfusları hem de Brüksel ile olan bağları bakımından çok farklı. Ortak yanları, Avrupa kıtasının en yoksulları arasında olmaları, kitlelerin zor geçinebildiği ve bu nedenle devamlı göç ettiği, yolsuzluğun her tarafa yayıldığı ülkeler olmaladırıdır. Her iki ülkede, iktidara gelen ekipler, kısa zamanda ceplerini doldurmakla meşgul ve çoğunlukla bundan dolayı, siyasi istikrar yok.

Bulgaristan tıpkı Romanya gibi eski Doğu Avrupa ülkesi ve her iki ülke, Avrupa Birliği'ne 2007'deki son genişleme kararı ile katıldı.

2013'de Bulgaristan'da yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı birkaç ay süren kitlesel protesto yürüyüşlerinin ardından, hükümetin başındaki Boiko Borissov iktidarı terk etmek zorunda kaldı. Avrupa Birliği taraftarı iş çevrelerinin etkisi ile Borissov, 2014 sonunda yeniden iktidara gelmişti. Onun rakibi olan Bulgaristan Sosyalist Partisi (eski Komünist Parti) adayı olan general Radev, seçimi kazandı ve "iktidar koalisyonu" artık hükümette azınlığa düştüğünden Borissov istifa etmek zorunda kaldı.

Cumhurbaşkanı seçiminde yarışan Radev ve rakibi olan tutucu meclis başkanı arasında çok fazla fark yoktu: Programları birbirlerine çok benziyordu ve iki aday etrafındaki siyasetçilerin ceplerini doldurmak için ülkeyi talan etme konusunda fazla farkları yoktu.

Radev'in seçim kampanyasının ekseni, "değişiklik gerekli" idi, rakibi ise "istikrar gerekli" dedi. Seçmenlerin çoğu, anlatılanları "yoksulluk değişmeyecek" diye algıladı.

Moldova'ya gelince durum daha vahim. Eskiden Sovyetler Birliği'ne bağlı en küçük cumhuriyetti. Şimdi kısa bir süre önce Avrupa Birliği ile ortak oldu. Halkın üçte ikisi göçmen olarak, sürekli veya yılın belirli dönemlerinde, Batı Avrupa'da veya Rusya'da yaşamak zorunda. Çünkü ekmek parası için sadece bu ülkelerde iş bulabiliyorlar.

Kısa bir süre öncesine kadar, Moldova halkının %70'inden fazlası, Avrupa Birliği'ne üyelik taraftarıydı ama artık öyle değil. Kitlelerin yarısından fazlası, günde 5 dolardan daha az para ile geçinmek zorunda. Avrupa Birliği, 2010 ile 2015 yılları arasında 800 milyon avroluk yardım yaptı. Ancak para, kitlelere ulaşamadı. Bir kısmı finans çevrelerine, bir kısmı ülkeye yerleşmek isteyen Avrupa Birliği kökenli tarım şirketlerine, geriye kalanı ise iktidardaki talancılara gitti. Yolsuzlukta zirveye 2014 yılı sonunda varıldı: Kitleler, ülkenin üç bankasındaki paranın buharlaştığını öğrendi. Hükümete yakın çevreler, ülkenin GSMH'sinin %15'ini, yani bir milyar doları yuttu. Avrupa Birliği yöneticileri hiç rahatsız olmadı. Çünkü yakın zamana kadar, Moldova'nın "doğudaki ortaklarının" en "iyisi" olduğunu söylüyorlardı.

Büyük Avrupa Birliği grupları talan yaptı, yerel idareciler yolsuzluğu yaydı, kitlelerin çoğu sefalete sürüklendi. Avrupa Birliği'nin Doğu Avrupa halklarına önerecek başka bir şeyi kalmadı!
LO (18.11. 2016)

Volkswagen; daha az işçi, daha çok kâr!

18 Kasım'da Volkswagen, çok büyük boyutlarda emekçi azaltmaya gideceğini açıkladı: 2020 yılına kadar, toplam çalışan 120 bin emekçiden, 23 bini Almanya'da olmak üzere 30 bin işçi kısıntısına gidecek. Bu plana Brezilya ve ABD'deki fabrikalar da dahil.

İdare, gerekçe olarak, şirketin 2015 mali yılında çevreyi kirleten motorlar için ödediği tazminatlar nedeniyle oluşan mali açığı ileri sürdü. Skandalın ortaya çıkmasından bu yana şirketin, sadece ABD'ye 15 milyar avro tazminat ödemesi gerekiyor, diğerleriyle birlikte ödenecek miktar 30 milyar avroya çıkabilir. Ancak çevre yasasının ihlalinin sorumlusu emekçiler değil, bedelini ödemek de emekçilere düşmez.

Üstelik geçmişte dev Volkswagen grubu (12 ayrı markalı otomotiv şirketini kapsıyor), Porsche, Audi ve Skoda gibi oto markalarının da sahibi olarak, geçmişte 30 milyardan çok fazla kâr etti. Ancak, 2015'te "Diesel Gate" diye adlandırılan üç kağıtçılığını ödemek için 16 milyar avroluk bir rezerv oluşturmak zorunda kaldığı için mali açık verdi. Eğer bu olay olmasaydı, grubun kârı 12.3 milyar avro olacaktı. Yani eskisi kadar kâr edecekti.

Volkswagen grubu, çok zengin hissedarlarına büyük miktarda para dağıttı; işlediği suçun cezasını ödemek de ona düşüyor. Hisse senetlerinin değeri 2010'da 73 avroydu; Ocak 2015'te 172 avroya fırlamıştı. Dizel motor skandalı nedeniyle hisse senetlerinin değeri düşmesine rağmen bugün bile 130 avro civarında. Bu dönemde hissedarlara aktarılan miktar üç katına çıktı.

Yani aslında dizel motor üç kağıtçılığı bahane. İdarenin duyurduğu hedef, üretkenliği %25 artırmak. İdare hiçbir emekçinin işten atılmayacağını ve Almanya'da hiçbir fabrikasını kapatmayacağını söyledi. Sonuçta, geriye kalan tüm emekçilerin çalışma şartlarının daha kötüye gideceği ve sömürünün artacağı kesin.

Üst düzey idareciler, kendilerine ayırdıkları ikramiye miktarını 2015 için 25 milyon avro olarak kararlaştırdı. Bunu hissedarlarına verdikleri hizmetin karşılığı olarak sayıyorlar. LO (25.11.2016)

Suriye'deki Lafarge şirketi

Dünyanın en büyük çimento şirketi olan Lafarge, Suriye'deki faaliyetleri dolayısıyla yeniden gündeme geldi. İki sivil toplum örgütü ve 11 eski Lafarge çalışanı, Lafarge'ın DAEŞ ile yaptığı anlaşmaları teşhir etti.

Açtıkları davalar ile Lafarge'ı terörizme mali destek vermek, insanlığa karşı işlenen cinayetlere suç ortağı olmak ve insanların hayatını bilerek tehlikeye atmakla suçluyorlar.

2010'da Lafarge, Suriye'nin Celabiye kentinde bir çimento fabrikası kurmuştu. Ardından iç savaş başladı ve 2013'te DAEŞ bu bölgeyi ele geçirince Lafarge DAEŞ ile anlaştı, kamyonlarının serbest dolaşımı karşılığında DAEŞ'ten petrol satın almayı kabul etti.

Lafarge, 2 yıl boyunca burada çalışan emekçilere baskı yapıp üretime devam etmelerini ve hisse sahiplerinin ceplerini doldurmasını sağladı. Bugün bu emekçiler, aylarca koalisyon güçlerinin bombardımanları ve DAEŞ'in baskısı altında çalışmak zorunda bırakılmalarını teşhir ediyor.

2014 sonunda anlaşmaya son verildi. DAEŞ kâra ortak olmak istedi ve sonra da fabrika çalışamaz hale getirildi. Şubat 2015'te fabrika, Kürt askerleri tarafından işgal edildikten sonra Kürt askerlerine destek sağlayan Fransız, ABD ve İngiliz özel askeri birliklerinin karargahına dönüştürüldü.

Lafarge için, ne DAEŞ ne de Esad, kâr oranları kadar önemli. Eğer savaş biterse ve gündeme ülkenin "yeniden inşası" gelirse Lafarge seve seve buna da katılacak! LO (25.11.16)

Rusya

En tepeye, zirveye ulaşan yolsuzluk

Rusya ekonomi bakanı tutuklandı ve 8 ile 15 yıl arasında ceza alabilir. Yolsuzlukları ile ün salmış olan ülkede bile bu gelişme sıradan bir olaya benzemiyor.

Bu bakan, devlete ait petrol devi Rosneft'in, Putin'e yakın genel müdüründen (Igor Setchnine), yine devlete ait Bachneft'i almasını onaylamak için 2 milyon dolar haraç istemiş. Igor Setchnine, tıpkı ordunun generalleri, polis ve gizli servis yöneticileri gibi, Putin taraftarı olarak bilinen "silovski" cemiyetine dahil. Tutuklama kararı, Rusya yöneticileri arasında yaygın olan "hesaplaşmalardan" bir tanesi olsa gerek ve yolsuzluk iddiası, bir bahane olmalı.

Ruslar, Rus devlet aygıtının, aşağıdan yukarıya tamamen yolsuzluk batağında olduğunu her gün yaşayarak görüyor: İş bulmak, işini yaptırmak, diploma alabilmek, askerlikten muaf olmak, devlet dairelerinden bir onay alabilmek, yargılama, bir sözleşme imzalama, hastanede bir hizmet alabilmek ve başka birçok şey para karşılığında mümkün. Bunu herkes biliyor, şunu görüyor: Maaşı bin avroyu geçmeyen üst düzey devlet memurları, lüks arabalara, saray gibi evlere veya Moskova, New York, Londra, Nice gibi pahalı kentlerde kocaman dairelere sahip oluyor!

İktidar sürekli yolsuzluğa karşı plan uyguladığını duyuruyor. İktidarın bunu yapmasının nedeni, Rusya'ya gelmek isteyen ve yolsuzluktan çekinen Batılı kapitalistlere güvence vermektir.

İktidar, yolsuzluğa karşı mücadele iddialarını, ülke içinde ön plana çıkarıyor. Televizyonda, yolsuzluklara bulaşanların tutuklandığı ev baskınları canlı yayımlanıyor. Geçen eylüldeki seçimlerden önce, yolsuzluğa karşı mücadele örnekleri, medyada öne çıkarılarak, uzun uzun yer aldı. Hatta yolsuzluğa karşı mücadele yürüten bir yöneticinin evinde milyonlarca dolar bulunduğu ve bu nedenle tutuklandığı duyuruldu. Yani seçmenlerin devlete güvenmeleri gerektiği anlatıldı, çünkü Kremlin

yolsuzlukla mücadele etmek için gerekenleri yapıyormuş!

Genellikle yolsuzlukla mücadele şovunda, alt veya orta seviyelerdekiler tutuklanıyor. Bazen istisna olarak, üst düzey birileri tutuklandığında, genellikle hafif bir cezaya çarptırılıyor. Örneğin 2015'te savunma bakanlığının emlak işlerinden sorumlu bir kadın yönetici, zimmetine 5 milyon avro geçirdi, sadece 5 yıl ceza verildi. Bu kadın bürokrattan sorumlu bakan, ki o da bu işlerin içerisindeydi, sadece koltuğundan oldu. Gereken önlemleri almadı diye tutuklanmıştı, kısa sürede affedilip serbest bırakıldı.

Aslında Rusya devletinde çalışan herkes, yaptığı iş karşılığında çıkar elde eder ve kendini güvenceye almak için biat eder. Üstlerini yeteri kadar nemalandırmazsa, onların alanlarına girerse veya daha güçlü parazitlere kafa tutarsa o zaman ayağı kayar. Rusya'daki rejim, en alttan en tepeye kadar bu temelde işler.

Örneğin 2014 Soçi Olimpiyat Oyunlarının maliyeti, yolsuzluk nedeniyle olması gerekenin üç katına çıkmıştı. Diğer bir anlamlı örnek ise, Putin, Baykonur uzay üssünün yerine yeni bir üssün inşasını denetlemek için bir başbakan yardımcısını göndermek zorunda kaldı. Çünkü Putin, yeni üssün açılışını yapacaktı ama yolsuzluk nedeniyle birt türlü bitirilemiyordu! Kendini Büyük Rusya'nın büyük şefi olarak gören Putin, bu olay nedeniyle örnek teşkil edecek çok büyük cezaların verileceğini söylemişti ama bugüne kadar ortada bir şey yok.

SSCB'nin dağılmasından bu yana bir çeyrek yüzyıl geçmesine rağmen Rusya bürokrasisi, eski asalak alışkanlıklarından bir türlü kurtulamadı. Sadece olanakları ve iştahı çok daha arttığından dolayı, yolsuzluğun seviyesi tırmandı. Tüm bunlar, kitlelerin sırtından yapılıyor. Putin, bu çarkın baş yöneticisi ve en çok nemalananı. Panama Belgeleri'nde yayımlanan bilgilere göre Putin'in vergi cenneti ülkelere kaçırıp sakladığı paranın miktarı, 2 milyar dolar civarında. LO (18.11.2016)

ABD aşkanlık seçimi:
Her zaman büyük sermayenin kazandığı bir şov

ABD başkanlık seçimini Trump'ın kazanması tahminleri yanılttı. Trump'ın Meksikalı ve Müslüman karşıtı söylemleri, Cumhuriyetçilere oy verenleri sevindirdi; bağırlarına hiç basmadıkları siyahi bir başkanın gitmesine de sevindiler. Cumhuriyetçi evangelist dinci seçmenler, burunlarını kapayarak üç evlilik yapıp dinci geçinenin yerine seks düşkünü Trump'a oy verdi. Demokratlardan o kadar nefret ediyorlardı ki istemeyerek de olsa Trump'a oy verdiler.

Trump, bazen Demokratları ve bazen Cumhuriyetçileri destekleyen Ohio gibi Orta ABD eyaletlerinde kazanmakla kalmayıp, genellikle Demokratlara oy veren Michigan'da da kazandı.

Michigan'da fabrika kapatmalar devam ediyor ve emekçilerin yaşam şartları her geçen gün kötüye gidiyor. Dahası işlerini koruyabilen emekçilerin sözleşmeleri yenilenip hem ücretleri azaldı hem de emeklilik şartları geriledi. Trump'ın ülkeden çıkan işletmeleri geri getirme ve koruma önlemleri alacağı demagojisi etkili oldu.

Trump aynı zamanda "Occupy Wall Street" ve "düzen karşıtı" söylemleri kullanıp Obama'nın getirdiği sağlık sistemindeki pahalılığı teşhir etti. Bu eyaletlerde beyazların çoğu Trump'a oy verdi. Örneğin Ohio'daki beyazların üçte ikisi Trump'a, sadece üçte biri Clinton'a oy verdi; Michigan'da beyazların %64'ü Trump'a, sadece %28'i Clinton'a oy verdi.

Afrika kökenli ABD'lilerin %88'i ve Güney Amerika kökenlilerin %65'i Clinton'a oy verse de, seçmenlerin küçük bir bölümü oldukları ve çoğu da Wall Street'in şampiyonu olarak bilinen Clinton'a oy vermek zahmetine katlanmadı. ABD'de kitlelerin önemli bir kesimi, özellikle de en yoksulları, seçime katılmıyor; ya seçmen listelerine kayıt bile olmuyor ya da 6 milyon kişi gibi mahkumiyet yedikleri için oy verme hakları yok. Bir kısmı da seçimin neye yaradığını görmüyor. ABD'de oy hakkı olanların sadece %55'i oy kullandı. Yani Trump, toplam 230 milyon seçmenin sadece 60 milyonunun oyunu alarak seçildi.

Hillary Clinton, iş çevrelerinin ve Avrupa Birliği siyasetçilerinin gözdesiydi. Ancak bu durum, ABD'deki kitleler için iyi bir referans değildi! Demokratlar, son 24 yıl içinde 8 yılı en sonda olmak üzere, 16 yıl boyunca iktidarda idiler ve bu yıllarda eşitsizlik arttı, yaşam şartları daha kötüleşti. Bunda Clinton'un payı büyük. Hatta 2008'de Obama tanınmış biri olmamasına rağmen Clinton'u, Cumhuriyetçilerin ön seçimlerinde büyük farkla yenmişti. Hatta bu seçimde Clinton'un rakibi Bernie Sanders, Clinton'un, Wall Street adayı olduğunu teşhir ederek toplam 50 eyalettin 22'sini kazanmıştı.

Trump seçilebilmek için kendini düzen karşıtı birisi gibi tanıttı: Bir emlak zengini için gerçekten büyük üç kağıt! Seçimi kazandıktan sonra yaptığı konuşmada söylediklerinin çoğu şov! Trump, bütün siyasetçiler gibi büyük burjuvazinin istediğini yapacak. Milyarder olsa da kapitalist ekonomiye hükmedemeyecek.

Kaçak göçmenliğe son vereceğini söyleyen Trump'ın zaferi, yabancı düşmanlığının ne kadar geliştiğini ve gelişebileceğini gösteriyor. Meksika sınırındaki duvarın uzatılması gibi bazı sembolik önlemler alabilir. Ancak ABD'de 11 milyon civarında kaçak göçmen var ve Trump'ınkiler dahil birçok şirket, çok düşük ücretlerle çalıştırdığı göçmen işçilerle ayakta durduğundan, onları çalıştırmaya devam edecek. Obama döneminde de yapılan, oturma izni olmayan yabancıların geri gönderilmesi, artarak devam edecek. Böylece göçmenlerin yaşam şartları daha kötüleşecek ama yine de göç bitmeyecek; çünkü burjuvazinin ihtiyacı var.

Trump seçim kampanyası süresince, ABD'den çıkan istihdam olanaklarını geri getireceği ve korumacılık uygulayacağı sözünü en büyük koz olarak kullandı. ABD burjuvazisi, iç piyasasını korumak istiyor ve federal devlet şimdiden, dışa karşı ticari savaş veriyor. Öte yandan büyük çokuluslu şirketler, dünya pazarlarına girmek istiyor. Meclis ve Senatodaki çoğunluk Cumhuriyetçilerin elinde ve onlar serbest ticareti savunuyor. Üstelik Apple, iPhone ve İPad üretimini, Midwest'de değil şimdiki gibi Çin'de yapmaya devam edecek!

ABD seçim sistemi; bir demokrasi bozuntusu

ABD başkanlık seçimi iki aşamada olur: 19 Aralık'ta büyük seçmenler, bir toplantı yaparak başkanı seçecek. Trump 306, Clinton 232 büyük seçmen desteğine sahip. Oysa seçim sonucuna göre Clinton'un aldığı oy, Trump'ın aldığı oydan 1.75 milyon daha fazla.

Başkanlık seçimi aslında 50 farklı oylamadan oluşuyor. 50 eyaletin 48'inde seçimi kazanan, bütün büyük oyları alır (seçimi kazanan malı götürür prensibi). Fark, 1 oy olsa bile bu kural değişmez. Trump seçimi, önemli eyaletlerde çok az oy farkıyla kazandı. Başkanı seçen büyük seçmenlerin Clinton'ı seçmesini talep eden bir dilekçeyi 4.5 milyon kişi imzaladı. Ancak başarı şansı yok gibi çünkü büyük seçmenler, partilerine bağlıdır. ABD seçim tarihinde kaybedenin başkan olması beşinci kez oluyor. Bir önceki örnek 2000'de Al Gore'un Bush'tan 500 binden fazla oy almasına rağmen Bush'un seçilmesiydi.

Bir demokrasi örneği olduğunu iddia eden bu ülkenin kökü, ABD'nin oluşum dönemine, yani 18'inci yüzyılın sonlarına kadar gider. O dönem ülke yönetiminde büyük burjuvalar ve kitlelerden ödü kopan köleci büyük toprak sahipleri vardı. Halkın seçime katılma hakkı yoktu. ABD Anayasası, 1787 ile 1789 yılları arasında oluşturuldu. Oluşan federal devlette 13 eski sömürge vardı. Birlik, sömürgeci Büyük Britanya'ya karşı verilen savaş sonrasında oluştu.

İktidara gelen bu farklı güçler arasında çıkar çelişkileri vardı. Bu nedenle yeni anayasayı oluşturanlar, bazı çelişkilere çözüm bulmak zorundaydı. Kuzey ile Güney arasında büyük zıtlık vardı: Köle nüfusun yoğun olduğu Güney eyaletleri, hiç hakkı olmayan kölelere karşın, orantı olarak tüm haklara sahip olmak isterken Kuzey eyaletleri buna karşıydı. Sonunda uzlaşma olarak kabul edilen "beşte üç" diye iğrenç bir çözüm bulundu. Bir kölenin oyu, özgür bir vatandaşın oyunun beşte üçüne eşitlendi. Böyle bir uygulama, ancak dolaylı seçim sistemi ile uygulanabilirdi…

Sistem, bugüne kadar değişikliğe uğrasa da, büyük seçmen kuralı olan "beşte üç" sistemi sürdü. Örneğin Wyoming eyaletinde 3 büyük seçmen var (2 senatör ve 1 milletvekili) ancak Kaliforniya eyaletinde 55 büyük seçmen (2 senatör ve 53 milletvekili) var. Böylece Wyoming'de 195 bin seçmenin 1 büyük seçmen hakkına karşılık, Kaliforniya'da 711 bin seçmenin 1 büyük seçmen hakkı var. Bu seçim sistemi ile her zaman nüfusu az ve tutucu olan kırsal eyaletlere kıyak yapılıyor…

Trump ile Wall Street kendinden birine kavuştu

Başkanlık seçimi her şeyden önce Clinton ve Demokratların bir yenilgisi. ABD'nin işsizlik sorununu çözdüğü söylendi. Aslında 2008 krizinden bu yana sanayinin gerilemesi ve yoksulluğun artmasıyla büyük bir felaket yaşanıyor. Milyonlarca aile evlerinden oldu, çoğu sokakta ya da karavanlarda yaşamak zorunda. Resmi rakamlara rağmen işsizlik devamlı artıyor. İş bulanlar, düşük saat ücretlerinden dolayı bir işle geçinemediğinden çoğu zaman birkaç iş birden yapmak zorunda.

2008'de Obama seçildiğinde siyahilere, kölelik döneminden beri yaşatılanlara, ayrımcılığa son verileceği söylendi. Bugün siyahiler, her an tetiğe basma alışkanlığındaki ırkçı polisler tarafından öldürülmemek için eylem yapmak zorunda.

ABD'de zenginler için her şey tıkırında, kitleler için değil. Clinton düzenin adayıydı. Her zaman zenginlerin, bankacıların dostu oldu, bu nedenden Demokrat tabanı ona karşı çıktı.

Trump sağcı, gerici çevrelerin ötesinde, kızgın emekçi çevrelerin desteğini aldı. Ancak bu emekçiler, kendi öz çıkarlarına karşı tavır aldılar. Doymak bilmez vurguncu, aşağılık Trump, milyarlık servetini emek sömürüsü ile elde etti. Ona oy veren emekçiler, düzene karşı geldiklerini sanıyor. Trump, siyasetçi değildi ama kapitalist sistemin dışında da değil. Yani sahte bir alternatif.

Trump'ın seçilmesi bir deprem değil. Bütün demagoglar gibi o da söylediklerini yapmayacak. Şimdiden, kıvırmaya başladı. Trump bir demagog, kadın düşmanı ve ırkçı biri. Kürtaj hakkına karşı çıkan hakimleri göreve getirmek istiyor. Milyonlarca göçmeni sınır dışı etmek istiyor. Trump'ın zaferi, işçi sınıfı içerisindeki bölünmüşlüğü büyütebilir. Önümüzdeki aylarda veya yıllarda, siyahilere, göçmenlere ve özellikle kadınlara karşı saldırılar artabilir. Bu yeni değil. Beyaz Saray'da oturanlar, hiçbir zaman emek dünyasından yana olmadı. Üstelik bu seçimde hiç kimse emek dünyasının çıkarlarını savunmadı. Clinton'un yenilgisi, emek dünyasının yenilgisi değil. Emek dünyası kendi öz çıkarları alanında, yani sınıf mücadelesinde kendi çıkarlarını savunmalı.

ABD'deki emekçilerin, geçmişte, örneğin gerici Johnson ve Nixon dönemlerinde olduğu gibi sermayenin saldırılarına karşı haklarını savunmak için mücadele etmekten başka bir seçeneği yok. LO

60 yıl önce Macaristan; 1956 Ekim-Kasım

Şubat 1956'da SSCB Komünist Partisi 20'inci kongresinde parti başkanı Krusçev'in, Stalin'in cinayetlerini teşhir etmesi bir şok dalgası yarattı. Bu dalga, İkinci Dünya Savaşından sonra SSCB bürokrasisi ve ordusunun denetimine giren Doğu Avrupa ülkelerinde etkili oldu. Çekoslovakya'da, Doğu Almanya'da, Polonya'da protesto yürüyüşleri, grevler ve ayaklanmalar başladı. Macaristan'da ise Ekim 1956'da gerçek bir devrim başladı.

"Halk Demokrasileri" diye isimlendirilen Macaristan'da, Stalin yönetimi tarafından oluşturulan devlet aygıtı, kitleler, özellikle işçi sınıfı üzerinde emirlerini direkt Moskova'dan alan siyasi polis AVH eliyle, feci bir diktatörlük ve terör rejimi kurmuştu.

Fabrikalarda üretime zarar verebilecek her şey sabotaj kabul edilip cezalandırılıyordu. Grev yasaktı; greve katılanlar hapis, grevi düzenleyenler ölüm cezasına çarptırılıyordu.

Mart 1953'te, Stalin'in ölümünden sonra Moskova'da yeni bir ekip yönetime geldi. Macaristan'da parti ve devlet yönetiminde dalgalanmalar oldu. Feci diktatörlük rejimi çatlamaya başladı, parti içerisinde bir muhalefet oluşup Rus askerinin gitmesini, iktidarın demokratikleşmesini istedi.

13 Haziran 1956'da SSCB politbürosunun önerisiyle 1945'te Rusya'nın iktidara getirdiği diktatör Matyas Rakosi yerine Imre Nagy getirildi. Nagy rejimi, baskılarını azaltan bazı kararlar aldı… Muhalifler ise neredeyse tüm aydınların desteğiyle basın ve fikir özgürlüğü istiyordu…

22 Ekim'de Macar halkı, birkaç gün önce Varşova'da işçiler ve öğrencilerin baskısıyla, Moskova'nın adamı olarak bilinen Rokossovsky'nin iktidardan azledilip yerine iki ay öncesine kadar cezaevinde olan Gomulka'nın getirildiğini öğrendi. Bu haber halka moral verdi ve Sovyet bürokrasisine geri adım attırmanın mümkün olduğunu gösterdi.

Başkentteki öğrenciler, 23 Ekim'de Polonya'ya destek mitingi düzenledi. On binlerce öğrenci ve işçi sokaklara döküldü ve "İmre Nagy iktidara", "Ruslar dışarı", "genel grev" sloganları attı. Sivil polis üzerlerine ateş açınca silahlandılar.

23 Ekim gecesi devrim süreci başlayıp tüm şehre yayıldı. Birkaç saat içerisinde polis ve asker, yürüyüşçülere katıldı. Askerler, kışlaların kapılarını açıp silahları isyan eden kitlelere dağıttı. Sivil polis AVH avı başladı ve kitleler tanıdıklarını linç etti.

Parti Merkez Komitesi, Imre Nagy'e hükümet kurma görevini verip Rus askeri müdahalesi ve sokağa çıkma yasağı istedi. 24 Ekim akşamı Rus askeri, başkenti işgale başladı.

Rus askeri ile isyancılar arasında şiddetli çatışmalar oldu, ayaklanma tüm ülkeye yayıldı. Hatta bazı Sovyet askerleri, devrimcilerin fikirlerini benimseyip geri durdu.

Imre Nagy hükümeti çatışmaların durdurulması çağrısında bulundu ama kimse dinlemedi. Her tarafta mücadeleyi sürdürmek için komiteler oluştu. Fabrikalarda üretim durmuştu, emekçiler kendi temsilcilerini seçiyordu. İşçi konseyleri, fabrikalarda yönetimi üstlenmeye başladı, işçi milisleri oluşturup sokak ve mahalle çatışmalarına katıldılar.

İşçi konseyleri; grev hakkı, sendika özgürlüğü, konseylerin resmi iktidar olarak tanınmasını ve rejimin temel desteği olan Rus ordusunun ülkeyi terk etmesini talep ediyordu…

İşçi konseyleri, birçok sanayi kentinde fiilen iktidarı ele geçirip merkezi bir yönetim oluşturdu…

31 Ekim'de SSCB, askeri geri çekmeyi kabul ettiğini açıkladı. İsyan zafere ulaşmış gibiydi. Başkent'teki işçi konseyleri, greve son verdiklerini ve 5 Kasım'da işbaşı yapacaklarını açıkladı. Ancak Rus bürokrasisi taktik bir geri adım atmıştı, esas hedefi devrimi ezmekti…

4 Kasım Paza günü, sabahın erken saatlerinde 200 bin Sovyet askeri, 2 bin tank eşliğinde, savaş uçaklarının desteğiyle, başkenti ve sanayi şehirlerini işgal etti. Nagy kovuldu, yerine Moskova'dan Rus tankları eşliğinde Janos Kadar getirildi.

İşçi sınıfı teslim olmadı. İşçiler, fabrikaları işgal etti ve genel grev 5 Kasım'da yeniden başladı. İşçi konseyleri işin sadece kendi fabrikaları ile sınırlı olmadığının bilincinde olduğundan, 14 Kasım'da merkezi Budapeşte Konseyi'ni oluşturdular, fiilen iktidar onların eline geçti. İşçi sınıfının tümü ve kitlelerin çoğunluğu onları, kendi iktidarları olarak görüyordu.

15 Kasım'da devrim, askeri açıdan yenilgiye uğradı. On binlerce insan öldürüldü ama işçi sınıfı direndi.

Moskova'nın desteklediği Kadar hükümeti, İşçi Konseylerini yasaklayabilmek ve yöneticilerini tutuklayıp cezaevine atmak için birkaç hafta daha beklemek zorunda kaldı. Böylece Rus bürokrasisi, bir işçi devriminden ne kadar korktuğunu ve kana bulamaktan çekinmediğini açıkça ortaya koydu.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL/ 5 Pound.